

Acayip Anneler Günü

– E.Kirişçi · 12 Mayıs 2018

Kuş sesleri pencereden içeri dolmaktaydı. Genç kız yatakta uyuyordu. Odanın kapısı çalınarak aralandı. Orta yaşlı adam seslendi. “Kalk artık, öğlen oldu!” Kız başını yastığın altına soktu.

Adam mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Çaydanlığı alıp nihalenin üstüne bıraktığında arkasından keyifsiz bir ses geldi. “Günaydın.” Kız sallana sallana sandalyeyi çekip oturdu. Adam ocak başına geçmiş keyifle mırıldanıyordu. Tavaya eğilip sucukların kokusunu içine çekti. İki yumurta kırdı. “Baba sarısını patlatma.” “Emredersiniz komutanım.” Yumurtanın beyazı yağda cızırdarken kızarmış ekmekleri fırından çıkarıp masaya bıraktı. Yumurtanın piştiğinden emin olup tavayı aldı. Parmakları yanınca üfleme koyuldu. Baktı olacak gibi değil adeta masaya fırlattı. Kızın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Kız bardakları doldururken yanındaki sandalye çekildi. Sonra masaya doğru hareket etti. Üçüncü bardak diğer iki bardağın yanına doğru kaydı. “Of anne of.” Kız onu da doldurdu. Bardak havalandı. Baş seviyesine kadar kalkıp durdu. Arkaya doğru eğilince çay sandalyeye döküldü. Adam güldü. “Aşkım hala alışamadın.” Bardak sertçe masaya bırakıldı. Sandalye geri hareket etti. Buhar olmuş cama B harfi yazıldı. Peşi sıra diğerleri takip etti. ‘Bugün günlerden ne?’ Adamlarla kızın başı öne eğildi. Kız fısıldadı. “Hediye aldın mı? Anneler günü.” Sessizliği yere düşürülen tavanın tıngırtısı bozdu. Adam “Aşkım,” diyordu ki arka arkaya kahvaltılıklar duvarlara çarpıldı. Dolap kapıları, çekmeceler hızla açılıp kapatıldı. Çatallar, bıçaklar, tavalar, tabaklar sanki hortum içine girmiş, dönmekteydi. Adam boğazından tutulup sandalyeden kaldırıldı. Başı yana doğru yattı. Nefes almakta zorlanıyordu. Ayakları yerden kesilene kadar yükseltildi. Hırıldıyordu. Kız dehşete düşmüştü. “Anne ne olur bırak,” diye yalvardı. Adam göz ucuyla kıza baktı. “Yatak odası komedini.” Kız yerinden fırladı. Adam tavana vurdurularak bırakılınca yere yapıştı. Doğrulmaya çalışırken kız küçük bir kutuyla geldi. Adam uzanıp aldı. Biraz toparlandı. Duvara yaslanmıştı. Kanayan burnunu tişörtüyle sildi. Birdenbire ayak bileğinde yakalandı. Havaya doğru tekrar kaldırılırken parmakları titriyordu. Kutuyu açtı. Kolyeyi çıkardı. Bileğini kurtarmıştı. Kolyenin tutulduğunu hissettiğinde bıraktı. “Hiç değişmemişsin!”